

DE FRIESE GALERIJ

Objecten van porselein en aardewerk, zoals vazen, schalen en kommen, hebben doorgaans een duidelijk gebruiksdoel. De keramiek van Dineke Oosting heeft dat absoluut niet. Haar uitbundige, autonome werk in Melklokaal te Heerenveen verbaast en maakt vrolijk. Maar heeft ook een scherp randje.

Dirk van Ginkel

Links: *Onder water*. Rechts: *Zonder titel*.

Vrolijk én kritisch

Het inrichten van tentoonstellingen is een kunst apart, een kunst die Dineke Oosting geweldig goed verstaat. Voor haar tentoonstelling *Objects of Desire* heeft zij de witte ruimte van Melklokaal (voor hedendaagse kunst) zelf omgetoverd tot een 'object of desire'.

Op de muren schilderde zij grote cirkels in geel, paars, rose en groen. Zo voorkomt zij niet alleen dat haar kleine, subtiel gekleurde objecten verloren gaan in een witte achtergrond, de cirkels bieden haar ook de mogelijkheid om de objecten te groeperen naar thema en vorm. In de grote open ruimte legde zij vervolgens vier witwollen kleden neer waarop de grotere objecten zijn geplaatst op sokkels in diverse kleuren. Achter deze 'eilandjes' hing zij transparante gordijnen, die de ruimte een soort intimiteit geven. Zelden zo'n sfeervolle presentatie gezien. Han Steenbruggen, directeur van Museum Belvédère, refereerde in zijn openingswoord direct aan de inrichting van Oosting, die hij 'overrompelend' noemde.

Oosting studeerde aan Academie Minerva in Groningen en was tot twee keer toe *artist in residence* in China, de bakermat van het keramiek. Ze ging erheen om zich de finesse van de verschillende technieken en materialen eigen te maken. De ideeën die zij afgelopen zomer in China opdeed, zijn binnen een van die kleurencirkels bijeengebracht.

Het gaat hier om objecten in Chinees en in Frans porselein. Kleine sculptuurtjes waarin ze veel verschillende vormen verwerkte, zoals kubussen, ballen en cirkels met afdrukken van lotuswortel, gekartelde bladeren en vormen die aan zeebeestjes doen denken. Alles in frisse zachte kleuren. Je zou ze bijna als sieraden kunnen dragen.

Een andere deelverzameling bestaat uit ovale vormen in een plat vlak die zich van het overige werk onderscheiden doordat Oosting er sjablonen en tekeningen van mensen in heeft verwerkt. Hier heeft ze geëxperimenteerd met rijstpapieren 'transfers'. Dat zijn vellen met pigment die je op het porselein legt. Door ze nat te maken en aan te drukken, hecht het pigment zich aan het porselein. In een van de tekeningetjes staat een groepje Chinezen rond een tafel te werken. Daarmee wil Oosting benadrukken dat keramiek in China ontstaan is. Grappig genoeg is het tekeningetje wel in Delfts blauw.

Het meest in het oog springende deel van de expositie bevindt zich in de open ruimte: de grotere objecten op de sokkels. Het zijn assemblages van driedimensionale vormen, die Oosting overal en nergens vandaan haalt. Zo gaat ze vaak naar kringloopwinkels om daar porseleinen of aardewerken vormen te vinden: vissen, katten, honden, mensen, planten, een palmboom. Ook gebruikt ze veel tweedehands plastic speel-

goedmateriaal: een beursje, een kam, een föhn. Daar laat ze mallen van maken, waarmee ze de objecten kan 'verkeramieken', waardoor ze vaker te gebruiken zijn. Het is een procédé dat ze ook toepast op organische materialen als de lotuswortel en de Aziatische bittere komkommer. Op de objecten van Oosting zie je deze verschillende motieven vaak terug. Daardoor hebben ze, hoezeer ze ook van elkaar verschillen, ook veel van elkaar weg.

Oosting werkt zonder vooropgezet plan. Dat zou ze maar saai vinden. Liever zoekt ze de verrassing in het maakproces. „Ik wil spelen”, zegt ze. „Tijdens het maken krijg ik allemaal ideeën en ik probeer ze allemaal uit. Ik laat ook veel ruimte voor toeval.”

Via *trial and error* combineert ze objecten, die ze vervolgens met slib – verdunde porselein – of glazuur aan elkaar plakt. Ze bouwt haar werk zo op dat de kijker voortdurend

een visuele spanning ervaart. Je verwacht dat sommige objecten zomaar uit de assemblage zullen vallen of dat een object in zijn geheel omkiepert, maar dat gebeurt toch niet.

Bijzonder aan het werk van Oosting is, naast haar technische vaardigheid, vooral de inhoudelijke component. Ze combineert bestaande objecten tot nieuwe objecten. Nadat de voorwerpen eerst jaren ergens op een dressoir hebben gestaan of in een speelgoedkist gelegen, krijgen ze nu een tweede leven – en een andere betekenis – in een kunstobject. Objecten die hun waarde verloren hadden, worden zo opeens *objects of desire*. Dat is mooi. Tegelijkertijd doet het je beseffen dat we ons wel met heel veel troep omringen: goedkoop wegwerpspul, clichébeelden, ziellose vormen. Zo krijgt het plezier waarmee je het werk van Oosting bekijkt toch ook een scherp randje.

Linksboven: De expositieruimte. Rechts: *Paradijs*. Linksonder: *Hond en kat in de pot*.

Heerenveen – Melklokaal voor hedendaagse kunst: Heremaweg 20-1, vr en zo 13-17 u t/m 24 februari www.melklokaal.nl dinekeoosting.nl